

Рішення Ради національної безпеки і оборони України приймаються не менш як двома третинами голосів її членів. Прийняті рішення вводяться в дію указами Президента України та є обов'язковими до виконання органами виконавчої влади.

Обсяг і складність вирішуваних завдань у системі національної безпеки залежить від оцінки реальних загроз і ступеня їх небезпеки для життєво важливих інтересів України, зроблених на основі об'єктивного аналізу. За результатами цих оцінок завдання РНБО слід розділити за часовими параметрами на оперативні, є такі, які вимагають невідкладного рішення, тактичні, що передбачають деякий, не дуже великий часовий інтервал для їх вирішення, і стратегічні, тобто такі, вирішення яких здійснюється у віддаленій перспективі.

Механізм забезпечення національної безпеки України повинен бути зорієнтований на практичну координацію всіх видів діяльності державних і громадських інститутів з метою запобігання, виявлення і усунення явних і потенційних внутрішніх і зовнішніх загроз. Важливо також зазначити, що для вирішення проблем міжгалузевого характеру, забезпечення науково-аналітичного та прогностичного супроводження діяльності Ради національної безпеки і оборони України за її рішенням, можуть утворюватися міжвідомчі комісії, робочі та консультативні органи.

Крім того фінансування діяльності Ради національної безпеки і оборони України як державного органу, здійснюється за рахунок державного бюджету України.

Одержано 12.10.2017

УДК 351.862

Валерій Петрович КОВАЛЬ,

здобувач юридичного факультету

Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна,

Директор юридичного департаменту

Міністерства оборони України

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЯК ОДНОГО З ЕЛЕМЕНТІВ ЇХ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ КРИЗЬ ПРИЗМУ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ

В умовах розвитку сучасного державотворення, «прагнення подолати дію рудиментів тоталітарного минулого» та обрання

курсу нашої держави у напрямі до європейської інтеграції, вищими органами державної влади приділяється пильна увага питанням забезпечення прав громадян. Аналіз останніх законодавчих нововведень дає змогу виявити тенденцію, яка полягає у тому, що український парламент у ході розгляду та ухвалення актів вищої юридичної сили, приділяє увагу забезпеченню прав не тільки громадян у цілому, а розмежовує та виявляє проблематичні, кризові та не врегульовані належним чином ситуації у забезпеченні прав дітей, жінок, біженців, військовослужбовців, пенсіонерів, в'язнів, безпритульних осіб та осіб з особливими потребами.

Уведення в нашої державі воєнного стану згідно чинного законодавства передбачає обмеження конституційних прав і свобод людини та громадянина виключно для забезпечення національної безпеки із зазначенням строку дії цих обмежень про які обов'язково зазначається у відповідному Указі Президента України. Закон України «Про правовий режим воєнного стану» від 12 травня 2015 року не містить будь-яких положень про те, що реалізація прав військовослужбовців також підлягають обмеженню у разі введення правового режиму воєнного стану.

Наукою адміністративного права сьогодні визначено, що обмеження прав і свобод військовослужбовців є категорією об'єктивного порядку, що пов'язана з правовими, економічними, політичними і службовими факторами і являє собою встановлення законодавчих меж при реалізації окремих суб'єктивних прав військовослужбовців, що здійснюється з метою забезпечення дисципліни і законності у військовому колективі, нормального функціонування Збройних Сил України та інших військових формувань, повного і якісного виконання ними своїх функцій, функціонування держави та інститутів громадянського суспільства, додержання прав і свобод людини і громадянина.

Це є цілком логічним та закономірним, але незважаючи на наукові досягнення, у будь-якому разі українське законодавство повинно відображати обставини та перелік прав, що наповнюють адміністративно-правовий статус військовослужбовців, які підлягають обмеженню у разі введення воєнного стану і яким чином введення воєнного стану впливає на динамічну категорію «адміністративно-правовий статус військовослужбовця». Це обумовлено тим, що останнім часом у сфері адміністративно-правового регулювання статусу військовослужбовців відбулись суттєві зміни, які значною мірою модернізували цей статус, вплинули на різні аспекти його забезпечення. У той же час,

більшість цих змін до чинного законодавства вносились доволі швидко, а в певних випадках не зовсім продумано. Саме тому, в Україні гостро стоїть питання подальшого наукового пошуку у напрямі вивчення адміністративно-правового статусу військовослужбовців з метою напрацювання відповідних пропозицій щодо удосконалення його правового регулювання, правозастосовної практики та вивчення питання про реалізацію прав військовослужбовців як одного з елементів їх адміністративно-правового статусу крізь призму правового режиму воєнного стану, який вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності.

Одержано 12.10.2017

УДК 342.511

Юрій Миколайович КОЛОМІЄЦЬ,

доцент кафедри загальноправових

дисциплін факультету № 6

Харківського національного університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент;

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-5171-7808>

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВООХОРОННОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ ЯК ПРІОРИТЕТНИЙ НАПРЯМОК ДІЯЛЬНОСТІ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Правоохоронна функція сучасної держави є однією з найважливіших, оскільки вона, перш за все, забезпечує виживання, або збереження, суспільства як цілісності. У зв'язку з цим можна погодитися з Г. Елінеком, на думку якого метою держави є захист об'єктивного права, тобто забезпечення правопорядку. Змістом правоохоронної функції для правової демократичної держави є визнання та практичне здійснення прав і свобод людини та громадянина, гарантування їх захисту. Разом з тим, порушення Росією суверенітету і територіальної цілісності України, збройна